אוהב ישראל — אחרי מות

יודבר גו' אחרי מות שני בני אהרן וגו'. והוא לכאורה אינו מובן. שלא נזכר כאן שום דבר מה שדיבר עם משה. ונראה דזה היה דבר ה' למשה שלא יטעו בנ"י לומר דמיתת שני בני אהרן היה כפשוטו רק מיתתם היה במדריגה עליונה וגבוהה מאוד. וזה"ש וידבר גו' אחרי דידוע אחרי הוא מופלג. ר"ל שא"ל הש"י מה מאוד מופלג ורחוק וגבוה הוא מיתתם של שני בני אהרן בקרבת' לפני ה'. היינו שקרבו א"ע אל נועם ידידות שעשועים עליונים. וימותו ר"ל אף שהרגישו בעצמם שנשמותיהם נדבקים בנועם העליון. והם מתים מענין זה מכ"מ לא נמנעו מלמסור נפשם ורו"נ ולא רצו לפרוד את עצמם מנעימות חביבות עריבות העליון. והבן:

בזאת יבוא אהרן אל הקודש וגו'. במדרש הוא שאמר דהמע"ה ה' אורי וישעי ממי אירא. רבנן פתרוהו להאי קרא הכי ה' אורי בר"ה. וישעי ביוה"כ. והוא מחוסר הבנה. וגם למה מכנה אורי לר"ה. וישעי ליוה"כ. אך י"ל ע"פ פשוטו. דביוה"כ היו צריכין ישועת ה' בעצמו כמשחז"ל דשמעון הצדיק כשנכנס לק"ק ראה זקן א' שהלך עמו. וזה היה כבודו ית' ממש כביכול שסייעו שיכנס בשלום ויצא בשלום. וגם הוידוי שהתוודה הכה"ג על השעיר כל עונות ב"י וכתיב והשעיר אשר עלה עליו גו'. יעמד חי לפני ה' לכפר עליו. וזה היה צריך להיות לפני ה' ממש כי היו צריכים אז לסייעתא דשמיא. וז"ש וישעי ביוה"כ. וגם הא דקרא אורי לר"ה הוא משום דכתיב בכסה ליום חגינו דהוא ר"ה. דאז אתכסיא סיהרא ויש ח"ו על המוחין חשכת גדול ר"ל. כי יש מסכים ומחיצות המבדילין בין הכנ"י להבורא ב"ה וב"ש. ולזה נתן לנו הש"י עצה נכונה. לעשות אז ר"ה ואנו תוקעין בשופר ומעוררים את חיותינו וכל היסודות א"ש רו"ח מי"ם. לתוך השופר בהבל הפה היוצא מן התוקע לתוך השופר הבל של אמת. ואז בר"ה אנו מזכין מעשינו ונותנים ללבבנו איך שכל הבלים של שקר וכל הרע הכל הוא כאפס ואין. ואנו מעוררים ההבל של אמת ומייחדין אותו ית'. ועולה הטהרת הלב והיחוד עליון מן השופר למעלה לרום השמים ובוקע רקיעים ומעורר הקולות של השופר העליון והבל האמת הרוחני ועי"ז כל הרע צריך להסתלק וכל המסכים יתבטלו ואז מתחיל אורו של הש"י להזריח על נשמות ישראל ואז ממילא נתערבב השטן ואין שום קיטרוג כי אור פני מלך חיים חופף עלינו. וכמ"ש הנביא והיה ה' לך לאור עולם. וזה"ש אורי בר"ה. או י"ל דהנה איתא בגמ' פסחים אור לי"ד בודקין כו'. ואמרו שם מאי אור נגהי דאיכא אור יממא ואור ליליא. ולכאורה יפלא איך שם הכתוב אור לחושך. אך דבאמת יש הרבה בחי' אור. זו למעלה מזו אשר כ"א מאיר יותר מחבירו יו"ד מעלות ואור התחתון יחשב לחושך נגד גודל אור הבהיר וגבוה ממנו כמו כן הכנ"י כשהם דבוקים אליו ית' ממש. בדביקות אמיתי אז מאיר להם אור המלך עליון אור הא"ס המבהיק ומנהיר עיני חכמים. אבל ח"ו כשהם נופלים ממדריגה זו והם נפרדים מדביקות העליון. אז נפסק ח"ו האור עליון. אך לכל זאת נשאר אצלם הרשימו ועדיין מאיר להם. אך מכ"מ

נקרא חשכות נגד אור הדביקות שהוא אור עצום וזך והנה הפייטן יסד בהשיר כתרו ישועה והכוונה כי הוא ית' מכתיר א"ע בהישועה שעושה לזרע ישראל זה הכתר שלו ומעטר א"ע בזה שעושה צדקה ומושיע את עמו ישראל. והנה מר"ה ועד יוה"כ הוא יו"ד ימי תשובה. אשר זרע ישראל באים אז לידי דביקות וטהרת הלב בכל יום ויום הם עולים במעלות מעולם לעולם עד יוה"כ שאז מאיר להם עולם הגבוה ונעלם כתר עליון. ואז באה הישועה לישראל. וזה"ש אורי בר"ה יהיינו שאז מתחיל אור העליון של הא"ס להאיר לישראל ע"י שהם מטהרים א"ע ומדבקי' א"ע לאביהם שבשמים ואז מאיר להם האור יומם הארה הזכה בכל יום יותר עד יוה"כ. בחי' כתר כתרו ישועה וזהו וישעי ביוה"כ. וזהו שאה"כ בזאת יבוא אהרן אל הקודש. בזא"ת שהוא נכ"ח. ר"ל כשהאדם מביט ומסתכל אל הנכ"ח ודוגמא של מעלה אשר כנגדו. כמ"ש עיניך לנכ"ח יביטו. ויעתר יצתק לנכ"ח גו'. כשהאדם מביט על זה האור והישע של שמו ית'. בזה יבוא אל הקודש לתוך הקדושה. לידי דביקות אמיתית שמו ית'. וזה"ש דהמע"ה ה' אורי וישעי היינו כשהאדם מביט ומסתכל באלו הבחי' של אור וישע הבא מאתו ית' על הכנ"י אז ממי אירא. שאין לו לאדם לירא משום נברא כ"א ממדת מ"י. ר"ל מי אנכי היינו כשהאדם רואה ומסתכל בגדלות הבורא וגודל חסדו אשר עושה עמו ובאורו אור לו. אז בא לידי יראה הרוממות ואז אין לו לירא משום דבר זולת ממ"י אנכי. כי אנכי ומי חדא מילתא הוא. כי מי שהאנכי ה' אלהיך צפון בלבו ויש לו אמונת אלהות של אנכי זה בא לידי יראת מ"י הנ"ל. ה' מעוז חיי ממי אפחד. ר"ל כשהוא ית' נותן לי עוז ותעצומות וחיות העליון אז בא אני לידי יראה לפחד ממנו ית'. אבל בקרוב עלי מריעים ר"ל אבל מיראה התחתונה היינו בקרוב עלי מריעים לאכול את בשרי צרי ואויבי לי. ר"ל שיש ב' מיני שונאים אשר הם מצירים להאדם א' הכואבים לאדם בגופו ובממונו. וזה"ש לאכול את בשרי והב' הם השונאים את הצדיקים מחמת שהם מובדלים לשמו ית' כמש"ה ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי ולזה חרה אפם וזה"ש צרי ואויבי לי דייקא. ועל זה אמר דהמע"ה מאלו השני מיני שונאים לא אירא כלל כשיש לי יראה ופחד משמו ית' כי בטוח אני שהמה כשלו ונפלו בלי יוכלו קום. ולא יהיה היכולת בידם להרע כי יפלו ממועצותיהם ויקוים בנו ואתה על במותימו תדרוך וכיה"ר אמן: